

LAMK

Lahden ammattikorkeakoulu
Lahti University of Applied Sciences

Lauri Roivas

HENRIK

Opinnäytetyön kirjallinen osa

Lahden Ammattikorkeakoulu
Muotoilu- ja taideinstituutti
Viestinnän koulutusohjelma
Valokuvaus
Kevät 2017

TIIVISTELMÄ

Valokuvauksen opinnäytetyökseni kuvasin Milena Rinteen ohjaaman fiktiivisen lyhytelokuvan ”Henrik”. Opinnäytetyöaikatauluun valmistuu elokuvan ensimmäinen osa, joka kuvataan loppuun kesällä 2017. Ensimmäinen osa on niin sanottu koeversio, joka toimii itsenäisenäänkin. Opinnäytetyön kirjallisessa osassa käsittelen työprosessia omalta osaltani ja suhdettani projektiin valokuvauksen opiskelijana, jolla ei ole elokuvakoulutusta. Liitteinä käsikirjoitus ja kuvakäsikirjoitus.

Asiasanat: valokuvaus, elokuva

ABSTRACT

For my thesis on photography I worked as the cinematographer for ”Henrik”, a short film in the fiction genre. Henrik was directed by Milena Rinne. For thesis purposes, the first part of the film is complete. This section is a test version that works well as a stand alone production. The film's second part will be shot in summer 2017. In the written part of the project I will cover the film making process from my perspective. Furthermore I will discuss the project from the point of view of a photography student with no past film education. You can find the script and storyboard as attachments.

Keywords: photography, cinematography

SISÄLLYS

1	JOHDANTO	3
2	TAUSTAA ITSESTÄNI	3
3	HENRIK	4
4	ESITUOTANTO	4
5	KUVAUKSET	7
	5.1 Pe 20.1.	
	5.2 La 21.1.	
	5.3 Su 22.1.	
	5.4 Sisäkuvausten jälkipuinti	
	5.5 Ke 15.2.	
	5.6 To 16.2.	
	5.7 Pe 17.2.	
	5.8 La 18.2.	
6	JÄLKITUOTANTO OMALTA OSALTANI	11
7	PÄÄTELMIÄ JA YHTEENVETO	13

LINKKI ELOKUVAAN, LÄHTEET, LIITTEET

1 JOHDANTO

Puhuin kaverini Ville Brofeldtin kanssa viime kesänä paljon lyhytelokuvan tekemisestä. Emme kuitenkaan ryhtyneet toimeen, koska en saanut hiottua päässäni olevaa ideantynkää valmiiksi. Villen kaverilla Milena Rinteellä oli kokemusta ohjaamisesta ja kuultuaan tilanteestamme hän kertoi, että hänellä oli oma käsikirjoitus jo valmiina. Hän oli kuullut myös ideastani, joten lyhytelokuvan tarina oli hassua kyllä samankaltainen kuin minulla.

Tarjouduin kuvaajaksi alun perin omaksi ilokseni, mutta koska en keksinyt opinnäytetyöni aiheeksi mitään linssipohjaista, päätin yhdistää lyhytelokuvan kuvauksen opinnäytetyöhön. Ennen tätä ideaa tarkoitukseni oli tehdä jotain leikkaa ja liimaa -tyylistä, mutta pelkällä metodilla en uskaltanut lähteä liikkeelle.

2 TAUSTAA ITSESTÄNI

Olen saanut lapsena kokeilla kaikenlaista, mistä olen hyvin kiitollinen. Koulun jälkeen saatoin askarrella kerhossa, tai mennä pelaamaan jalkapalloa junnujoukkueen kanssa. Suosikki paikka aktiviteeteilleni oli jo ala-asteella aloittamani Sara Hildén -akatemia (silloiselta nimeltään Tampereen kaupungin lasten ja nuorten kuvataidekoulu). Ensimmäiset vuodet menivät erilaisten taiteenlajien ja menetelmien opettelussa, kurseja oli kuvanveistosta ja dreijauksesta maalaamiseen ja huovuttamiseen. Myöhemmin erikoistuin sarjakuvaan, tarinan kertomisessa oli jotain puoleensavetävää. Tässä koulussa kävin myös eräällä kurssilla, jolla teimme lyhytelokuvan. Prosessi oli erittäin hauska ja saimme kertoa tieteisseikkailu tarinan porukalla. Opettelimme vähän käsikirjoituksen alkeita, videokuvauksen perusteita ja tietokoneella editointia, mutta se tuntui ainakin itselleni vaikealta. Osasin hädän tuskin käyttää tietokonetta ja olisi pitänyt opetella DV-kameratekniikkaa ja Adobe Premiere -ohjelmistoa. Jälkeen päin ajateltuna kurssin ohjaaja Mika Pettissalo oli onneksi valvovana silmänä. Minä sain vastata näyttelemisestä ja hirviöiden ampumisesta laserpysyillä. Kuvasimme melkein saman ryhmän kanssa myöhemmin omalla ajallamme lyhytelokuvaa, ikävä kyllä lapsuuden fantasiamme ninjaelokuvasta ei koskaan valmistunut. Opin, että ilman suunnittelua on vaikeaa tehdä ryhmätyötä, tai ainakin elokuvaa.

Lukion jälkeen menin Muurlan kansanopistoon, missä opiskelin sarjakuvan tekemistä. Siellä tutustuin moniin mukaviin ja kiinnostaviin ihmisiin, minkä takia kiinnostuin myös valokuvauksesta. Kaverini opetti minulle perusasiat valotuksesta ja minä kokeilin taitojani filmikameralla. Opiston jälkeen menin siviilipalvelukseen potilaskuljettajaksi. Jos olin aamuvuorossa, saatoin mennä päivän jälkeen valokuvaamaan tuntemattomia kaupungille. Olin innostunut opiston kuvaajien katu- ja potrettikuvista ja yritin tehdä samalla kaavalla. Iltavuoron jälkeen harvemmin jaksoin tätä, mutta yöllä saattoi törmätä täysin erilaisiin tilanteisiin. Dokumentointi oli erilaista tarinankerrontaa, mutta hauskaa sellaista kuitenkin.

Vuonna 2013 hain Muotoiluinstituuttiin valokuvauksen linjalle ja sain opiskelupaikan. Koulussa toimi ennen Elokuva- ja TV-puoli, mutta se lopetettiin. Kävin usein katsomassa elokuvia koulun katseluluokissa ETV-linjan opiskelijoiden kanssa. Valokuvauksen opetukseen sisältyy Kari Kuukan vetämä videokurssi, jossa kuvataan DSRL kameroilla. Kurssi on kattava ja pidin kuvaustehtäviä mukavina. Kuvasin tehtävänantoihin pari kaksiminuuttista videota, jotka olivat kokeiluja lyhytelokuvasta, sekä sarjakuvapiirtäjästä kertovan dokumentin (joka on tätä kirjoittaessani vieläkin kesken). Sain opiskelijoiden pitämien elokuvailtojen ja videokurssin ansiosta intoa lähteä tekemään liikkuvaa kuvaa.

3 HENRIK

Tiivistettynä Henrik-elokuvassa nimikkohahmo pelastaa huonekasveja ja palauttaa ne luontoon (toisessa osassa). Hänen metodinsa ovat kyseenalaisia, koska hän murtautuu ihmisten koteihin, vieden kasvit sitten omaan asuntoonsa, missä hän voi pitää niistä parempaa huolta. Henrik on introvertti, omissa oloissaan viihtyvä hahmo, joka herättää kysymyksiä. Koska en itse vastaa käsikirjoituksesta, en voi ehkä täysin vastata hahmoon tai juoneen kohdistuviin kysymyksiin. Elokuvan voi ymmärtää monella tavalla, se voi olla pienellä huumorilla naamioitu tarina syrjäytymisestä, erilaisuudesta, tai sitten vaikka viittaus turkistarhaukseen.

Samasta hahmosta olisi voinut tehdä pelottavan, jos olisimme kuvanneet ja editoineet vain hieman eri tavalla. Ohjaajana Milena olikin huolissaan, tuleeko Henrikistä ”liian outo hiippari”. Hän puvusti hahmon erikoiseksi; yllään tresssitakki, nahkahanskat ja aurinkolasit Henrik erottuu joukosta. Henrik ei näytä tunteitaan, ainoa kohtaus jossa hän sanoo jotain ja hymyilee, on täyttä näyttelyä hahmolta. Hän myös vaanii potentiaalisia huonekasvien hankkijoita Plantagenin parkkipaikalla, puhumattakaan murtautumisesta ihmisten asuntoihin. Mielestäni hahmo on kuitenkin enemmän tasapainossa, kuin outo ja pelottava, koska hänen motiivinsa tuodaan jollain tavalla esille. Henrikillä on jokin erikoinen side kasveihin, katsojan ei tarvitse tietää minkälainen se tarkalleen on, mutta se herättää mielenkiinnon. Kasvien pelastamisessa ei tietenkään ole mitään järkeä, mutta luulen, että katsoessaan Henrikin suihkuttelevan kasveja ja sitten itseään, katsoja tajuaa hahmon olevan harmiton.

4 ESITUOTANTO

Lainaus opinnäytetyön pohdinnastani (31.10.2016):

”Budjettimme on hyvin pieni, tarvitsemme lähinnä huonekasveja ja ehkä joitain asusteita. Vaatteita ja edellä mainittuja löytyy kaikkien meidän nurkista, kirpputorilta tai Plantagenista sitäkin enemmän. Lavasteitakaan ei juuri tarvita. Virallista puvustajaa ei ole, mutta ohjaaja saa puolestani suurimman sanan. Näyttelijöitä emme tarvitse kuin yhdellä kädellä laskettavan määrän, joista puolet voivat kohtauksesta riippuen toimia ekstroina (statisteina). Meidän tuskin tarvitsee palkata ketään näyttelemään, tosin vain päähenkilön näyttelijä on toistaiseksi lyöty lukkoon. Kuvauslokaatioita emme ole juurikaan suunnitelleet, mutta ainakin suurin osa niistä sijoittuu Helsinkiin.

Vaikka elokuva on lyhyt, noin viisi minuuttia pitkä, haluan mahdollisimman monta kuvauspäivää. Luin Sanni Salosen opinnäytetyön (liite) jossa hän oli toiminut lyhytelokuvan kuvaajana. Kuvauspäiviä heidän ryhmällään oli vain viisi ja aikataulu oli ollut hyvin tiukka. He joutuivat tekemään paljon kompromisseja, mm. korvaamaan näyttelijöitä stunteilla kun näyttelijät halusivat jo mennä kotiin, sekä muuttamaan kuvakäsikirjoitusta. 'Elokuvan teko alusta loppuun saakka on kompromissien tekoa. Jonkun täytyy luopua vähän väliä omasta lempi-ideastaan suuremman kokonaisuuden takia.' (Salonen 2013, 1) Kompromisseja tulee varmasti meillekin, eikä niitä voi kuin pyrkiä minimoimaan. Joudumme oppariaikataulun takia kiirehtimään ulkokuvia; ohjaaja halusi ensin kuvata sisäkuvat talvella ja ulkokuvat vasta keväällä.”

Henrikin ensimmäisestä osasta tuli lopulta yli puolet pidempi kuin arvelimme. Olimme oikeassa lavasteiden ja rekvisiitan suhteen, ensimmäisiä ei tarvittu ja toisia löytyi kasveja lukuun ottamatta enimmäkseen ihmisten kotoa. Jos paria avustajaa ei lasketa, pärjäsimme hyvin vain kolmella näyttelijällä. Meillä oli ryhmä, joka toimi iltaan asti eroamatta, vaikka jotakuta olisi nukuttanut. Avustajille se suotiin, ja kuvauspäivät rakennettiin niin, että he voivat tehdä työnsä ja poistua,

kun heidän täytyy.

Helsingissä kuvattavia kohtauksia varten suunnittelimme tarkemmin, miten toimimme paikan päällä niin, että käytämme ajan tehokkaasti, eikä meidän tarvitsisi turhaan palella ulkona. Milena lähetti minulle kuvausjärjestyksessä olevan käsikirjoituksen, johon lisäsin kursivilla tarkemmat tiedot siitä, mitä kuvissa tapahtuu ja mitä kuvakokoja käytettäisiin. Tässä pari esimerkkiä niistä.

2 EXT. KAUPUNGIN KESKUSTA, PÄIVÄ

Henrik seisoo suojatien päässä odottamassa liikennevalojen vaihtumista muiden ihmisten joukossa. Muut ihmiset eivät kiinnitä erityistä huomiota Henrikiin. Nahkahansikkain peitetyissä käsissään hän kantaa viherkasvia pelkässä suojaruukussaan. Valo vaihtuu vihreäksi, Henrik lähtee ylittämään suojatietä muiden joukossa. (Etunenässä, rivakasti)

Laaja kokokuva suojatien edessä odottavien ihmisten selän takaa, Henrik keskellä.

Puolikuva Henrikistä kasvi kädessään, kasvoja ei näy.

Lähikuva liikennevalosta kun se vaihtuu.

Yleiskuva sivusta, kun ihmiset ylittävät kadun läpikuvassa (kulkevat kuvan reunasta toiseen), Henrik etunenässä.

7 EXT. NAISEN ASUNTO, PÄIVÄ

Henrik seisoo kerrostalon ulkopuolella ja tuijottaa ikkunaa, jonka takana näkyy yksi isokokoinen viherkasvi ja toinen hieman pienempi. Rakennuksen ovesta on juuri astumassa ulos kadulle naapuri, ja Henrik rientää ovelle kaivaen samalla äänekkäästi avainnippua taskustaan.

Henrik (leveästi hymyillen):

”Moikka!”

Naapuri (monotonisesti):

”Moi”

Henrik marssii naapurin ohi ovesta rappukäytävään vakavailmeisenä, naapuri poistuu.

Yleiskuva talon edustalta, missä Henrik norkoilee.

Seuraava kuva voisi olla alakulmasta, Henrik etualalla selin päin tuijottamassa ylhäällä olevaa ikkunaa, tai sitten toisin päin; kuva ikkunan toiselta puolelta alaspäin Henrikiin kasvi etualalla.

Yleiskokokuva ovesta, kun naapuri astuu ulos, Henrik tulee kuvaan.

Repliikit ja rakennukseen astuminen voisi olla joko tässä samassa otossa, tai sitten molemmista henkilöistä ja repliikeistä erikseen puolikuvat.

Jos mennään useammilla kuvakulmilla, Henrikin rakennukseen astuminen voisi olla kuvattu sisältä päin kokokuvana, jossa Henrikin ilmeen näkee paremmin. Naapuri poistuu kuvasta.

7 INT. NAISEN ASUNTO, PÄIVÄ

Henrik käy sisään asuntoon ja astuu ulko-ovella kirjekuorien ja muun postin yli. Henrik kulkee asunnossa tyyneä ilme kasvoillaan etsien oikeaa huonetta. Henrik näkee ikkunalaudan, jolla lepää hänen aiemmin näkemänsä kaksi kasvia, sekä pieni kaktus. Henrik ottaa kiinni isommasta kasvista nostaakseen sen pois ruukusta, mutta samassa ovelta kuuluu, kun avaimet kääntyvät lukossa.

Nainen potkaisee eteisessä kengät pois jalastaan, huitaisee treenikassin lattialle ja poimii postit mukaansa keittiöön. Henrik pysyttelee piilossaan lähes hengittämättä naisen selatessa läpi kirjekuoria. Nainen laskee kuoret pöydälle, niiskaisee vielä hieman hengästyneenä ja hankaa hikeä pois otsaltaan kaksin käsin.

Nainen ehtii vasta avata vesihanauksen suihkussa, kun kuulee ulko-oven käyvän. Hän sulkee hanan, kietoo pyyhkeen ympärilleen ja kurkistaa eteiseen. Ovi on raollaan. Nainen käy nykäisemässä oven kiinni, ketään ei näy. Kummastellen nainen kulkee olohuoneeseen.

Ikkunalaudalla on kaksi tyhjää ruukkua ja pieni kaktus.

Kokokuva Henrikistä, kun hän avaa oven ja astuu sisään postien yli kohti kuvaa.

Puolikuva sivusta, kun Henrik etsii katseellaan oikeaa huonetta, hän astuu pois eteisestä ja kuvasta.

Puolikuva oviaukosta kuvattuna: Henrik on kävelemässä sen ohi, pysähtyy (naama kameraan päin) etsien katseellaan kasveja, huomaa että huone on väärä ja jatkaa matkaansa.

Kokokuva huoneesta oviaukolta kuvattuna(?) Ikkuna ja kasvit näkyvät huoneen perällä. Henrik astuu kuvaan ja pysähtyy hetkeksi huomaten kasvit.

Kokokuva sivusta, kun Henrik kävelee kuvan vasemmasta reunasta oikealle kasvien luo.

Puolikuva/laaja puolikuva sivusta niin että Henrik ja kasvit näkyvät. Hän tarraa isoon kasviin, kun ovilukon ääni kuuluu. Hätkähtää hieman, katsoo taakseen(?)

Kokokuva kun nainen astuu eteiseen ja potkii kengät jalastaan.

Lähikuva vastakkaisesta (oven) suunnasta: näkyy vain naisen jalat ja lattialla oleva posti. Kun hän kumartuu nostamaan ne, Henrik vilahtaa taka-alalla kun on menossa kiireesti piiloon. Samassa otossa nainen kävelee kuvasta keittiöön.

Kokokuva naisesta kävelemässä keittiössä (tulossa oven suunnalta keskeisempää sommittelua kohden) tutkaillen postinippua kädessään. Kävelee hitaasti ja mielteliäästi, keskittyneenä postiin.

Väliin puolilähikuva ahdistuneesta Henrikistä piilossa.

Laaja puolikuva kun nainen laskee postit pöydälle.

Lähikuva hanasta, kun se avataan ja kuuluu oven käyminen.

Lähikuva naisesta selin päin kameraan, sulkee hanan ja kääntää katseen epäröiden suihkun seinästä enemmän kameraa kohden. Hanan sulkua ei tarvitse nähdä, sen kuulee. Ehkä jokin olkapään liike voi myös kertoa sen. Nainen ottaa pyyhkeen (suihkukopin reuna?).

Puolikuva/laaja puolikuva kylpyhuoneen ulkopuolelta, nainen raottaa ovea ja kurkistaa siitä vilkuillen pitäen pyyhettä samalla.

Laaja/kokokuva, pannaus: nainen kulkee kylpyhuoneesta ihmetellen, lopussa näkyy raollaan oleva ovi. Nainen vilkuilee taas vähän, katsoo vielä nopeasti, onko käytävässä joku ja sulkee sitten oven. Nainen kävelee pois kuvasta.

Laaja puolikuva naisesta joka pysähtyy kummastellen olohuoneen ovelelle.

Lähikuva ikkunalaudasta.

Lisäyksistäni voi todeta, että monet kuvakulmat ovat vain ehdotuksia, eivätkä ne välttämättä toimi käytännössä. Kuvakulmia kirjoittaessani en ollut vielä vastaanottanut valokuvia tieristeyksestä ja asunnoista joissa kuvaisimme. Jos tekisin kaiken uusiksi, menisin ennen kuvauksia aina paikan päälle katsomaan, millainen kuvauslokaatio on.

5 KUVAUKSET

Tein muistiinpanoja kuvauksien etenemisestä päivä kerrallaan. Sulkeissa on huomioita, joita olen tehnyt myöhemmin.

5.1 Perjantai 20.1.2017

Kello oli noin 12. Odottelin Lahden rautatieasemalla, kun Milena tuli Helsingistä mukanaan iso kasa rekvisiittaa. Huonekasvivalaisin, vitamiinipurkit, sumutepullot, kasvit ja muut veivät yllättävän paljon tilaa. Menimme Villen asunnolle. Ennen kuin teimme yhtään mitään, piti käydä ostoksilla, koska jotain rekvisiittaa vielä puuttui ja oli hyvä olla jotain ruokaa illalle. Villelle löytyi hihaton aluspaita vaatekaupasta. Hän syö yhdessä kohtauksessa raakaa jauhelihaa, joten ostimme myös sitä (vaikka hän tuli lopulta syömään sen vanhentuneena vasta sunnuntaina).

Asunnossa meidän täytyi ensin siivota jonkin verran ja järjestellä huonekaluja uusille paikoilleen. Esimerkiksi olohuoneen riisuimme kaikista tauluista ja irtaimistosta lukuun ottamatta sohvaa ja hyllyä. Sisustuksen piti näyttää minimalistiselta, melkein askeettiselta. Olohuoneen keskelle sijoittelimme vain kasveja: lattialle, ikkunalaudalle, tuoleille. Päähenkilö kyllä omistaa television, mutta se jää isojen huonekasvien taakse – Henrikillä on erilaiset prioriteetit. Mikroaaltouunikin löytyy keittiöstä, mutta Henrik syö vain raakaa lihaa, joten ei käytä sitä.

Olimme jakaneet viikonlopun aikataulun niin, että saamme kuvattua kaikki sisäkohtaukset sen aikana. Sunnuntai oli lähinnä varapäivä. Päivät oli jaettu myös vallitsevan valon mukaan, kuvasimme ensin kohtaukset, jotka tarvitsivat ikkunasta tulevaa lisävaloa. Kesällä ei olisi tätä ongelmaa, mutta talvella pimeä tulee aikaisin. Yhtäkkiä huomasimmekin kellon olevan paljon. Se ehkä kertoi siitä, kuinka hauskaa meillä oli kuvauksissa, mutta myös siitä, kuinka paljon aikaa menee kaikenlaisiin valmisteluihin kuten asunnon uudelleen sisustamiseen ja kuvakulmien suunnittelemiseen.

En saanut kuvakäsikirjoitusta tehtyä, joskin se oli jonkinlaisena päässäni. Ehkä näin oli parempikin. Kuvakäsikirjoituksissa kyllä noudatetaan alkuperäistä käsikirjoitusta, mutta niissä myös luodaan konkreettinen, visuaalinen tila joka voi erota käsikirjoituksesta huomattavasti riippuen siitä, kuinka tarkasti tilaa kuvataan tekstissä. En ollut käynyt Villen asunnossa pitkään aikaan, enkä muistanut huonekaavaa tai muuta sellaista, mikä olisi ehkä voinut auttaa. Myös sisustuksen uudelleen järjestäminen muutti tilaa niin, että kuvakäsikirjoituksesta ei ehkä olisi ollut paljon hyötyä. Jos olisin esimerkiksi kuvakäsikirjoittanut laajan kuvan keittiöstä, ei sitä käytännössä olisi voinut toteuttaa ahtaassa tilassa soveltamatta. Niinpä menimme improvisaatiolla. Kuvasin usein oviaukon läpi toiseen huoneeseen, jos halusin laajemman oton.

Kuvasin Canonin EOS 6D -kameralla parilla eri objektiivilla ja ainoana ammattivalonani pieni videokuvaukseen tarkoitettu LED-paneeli, johon sai oranssikonkkaan filterin niin, ettei valo ollut liian kylmä ja suora iltakohtauksissa. Muina valonlähteinä käytimme kattovalaisinta, lattiavalaisimia ja ikkunasta tulevaa valoa. Myös kännykän taskulamppu oli käytössä ensimmäisessä yökohtauksessa, jossa kasveista heijastuu varjoja pimeään huoneen seinään. Oikeasti kuvasimme huoneet aika valoisina, ettei kuva kohisisi liikaa. Jälkikäsitellessä tummentaisimme huonetta ja tekisimme värimäärityksen.

Emme lopulta ehtineet syödä mitään sinä päivänä, mutta se ei haitannut, koska tekemisen tunne toi virtaa, ja halusimme saada kaiken valmiiksi sille päivälle.

Vasemmalla valaisukokeiluja, oikealla työprosessiamme taltioivan minikameran tutkailua.

5.2 Lauantai 21.1.2017

Jatkoimme Villen asunnolla kuvausta siitä, mihin olimme perjantaina jääneet. Lauantai oli siitä erilainen päivä, että kuvasimme periaatteessa vain kymmenen kuvaa, mutta niistä kymmenestä varioimme eri versioita niin kuvakokoina, kuvakulmina, kuin ottoinkin. Lauantaina kuvasimme eniten materiaalia (lukuun ottamatta perjantaita 17.2.) Olimme kaikki aika väsyneitä.

5.3 Sunnuntai 22.1.2017

Vaikka sunnuntai oli alun perin vain varapäivä, kuvasimme melkein koko päivän. Meillä oli vain pari kohtausta kuvattavana – veden laskeminen pulloon keittiössä, sekä jauhelihan syöminen olohuoneen ruokapöydän ääressä. Jos meille jäisi aikaa, menisimme asunnolleni kuvaamaan hampaiden pesun, koska meillä on peilikaappi sekä kylpyhuone, jossa mahtuu kuvaamaan. Aloitimme aika myöhään, mutta valoa riitti niin, että sitä tuli ikkunasta olohuoneeseen.

Ruokapöydän sijaintia jouduimme pohtimaan eniten, koska liian laajat kuvat paljastivat aina ovia, joita oli paljon pieneen asuntoon nähden, emmekä halunneet niiden näkyvän kuvassa. Tämä johti siihen, että laajoja kuvakokoja ei ollut monta. (Toivon, että Helsingissä kuvattavien ulkokohtausten useat laajat kuvat luovat jonkinlaisen toimivan kontrastin Henrikin asunnon ahtaaseen tunnelmaan.) Joitakin kuvia täytyi siis rajata enemmän kuin oli alun perin tarkoitus, mutta isompia kompromisseja ei tarvinnut viikonloppuna tehdä.

Kun olimme saaneet kuvaukset valmiiksi Villen asunnossa, menimme meille kuvaamaan hampaiden pesun. Ongelmana oli, että lavuaari oli tukossa. Kämpäkaverini Tapio korjasi näppärästi asian. Hammastahnana käytimme tiskiainetta vaahdon vuoksi. Onneksi Villen ei tarvinnut niellä sitä, toisin kuin raa'an jauhelihan tapauksessa.

Olimme saaneet kaikki sisäkohtaukset purkitettua ja tunnelma oli hyvä. Kopioin kaikki kuva- ja äänimateriaalini Milenan kovalevylle ja sen jälkeen päivä oli pulkassa.

5.4 Sisäkuvausten jälkipuintia

Ajattelimme leikkausta jo näinä päivinä ja sovelsimme sitä kuvauksissa. Jos oli selkeä visio siitä, miten jokin kohta meni, en kuvannut kovin pitkiä ottoja yhdestä toiminnasta. Otin kuitenkin usein varmuuden vuoksi monta eri kuvakulmaa ja -kokoa samasta tapahtumasta, että olisi leikkausvaraa jälkeen päin.

Koska meillä oli pieni ryhmä, Milena ja minä vastasimme molemmat äänestä ja valoista tilanteesta riippuen, joskus Villenkin piti painaa äänitys päälle. Sisäkohtauksissa äänittäminen ei ollut vaikeaa, tarvitsin vain pienen nauhurimikrofonin. Häiriöääniä ei ollut lukuun ottamatta käytävästä välillä kuuluvia naapureita. Ongelmana huomasin lähinnä nauhurin olevan päällä usein,

kun sen ei tarvinnut olla. Pienen ryhmämme dynamiikka toimi erittäin hyvin. Kaikki toivat omat ehdotuksensa kuvauksissa julki ja usein päädyimmekin käyttämään toistemme ideoita niin valaistuksessa, kuvakulmissa kuin näyttelyssä.

5.5 Keskiviikko 15.2.2017

Menimme Villen kanssa aamulla junalla Lahdesta Helsinkiin Milenan asunnolle Töölöön. Sää oli mukava ja aurinko paistoi, valon kannalta vähän liikaakin. Löysimme tienristeyksen, joka oli vähän varjossa, eikä auringon luoma kontrasti ollut niin ankara. Milena oli pyytänyt kahta kaveriaan ekstraksi kohtaukseen, jossa Ville ylittää tien parin muun henkilön kanssa kantaen huonekasvia. Kuvasimme ensimmäisenä tämän kohtauksen, koska heillä oli muita suunnitelmia iltapäivälle.

Mietin, miten ihmiset mahtaisivat suhtautua meidän touhuamme julkisella ja ruuhkaisella paikalla, mutta ketään ei näyttänyt liiemmin kiinnostavan. Kun liikenne vaihtui jalankulkijoille, pyysin Villeä vielä odottamaan paikoillaan. Eräs vanhempi nainen ystävällisesti kertoi hänelle valon olevan vihreä ja selvästi kummeksui, kun mies ei vielä kukaan hievahtanut.

Huomasin jälkepäin, että jotkin kuvat paloivat vähän puhki, koska luotin liikaa kameran takanäytön kuvaan enkä valotusmittariin. (Virhe, jonka muistin olla tekemättä seuraavina päivinä.) En tiedä olisiko koululla ollut himmentimiä objektiivieihin, mutta myös niistä olisi ollut hyötyä. Tämä oli myös ensimmäinen kerta, kun lähdin kuvauksiin neljän linssin kanssa. Aluksi ajattelin kapeimman, 300mm objektiivin riittävän lähikuvaan, mutta paikan päällä sekin tuntui liian laajalta. Otin kuvakäsikirjoituksesta poikkeavan, laajemman kuvan, joka loppujen lopuksi toimikin paremmin kuin alkuperäinen idea.

Olin siis tehnyt jonkin näköisen kuvakäsikirjoituksen Helsingin kuvauksille. Se kelpasi ehkä vain tikku-ukko akatemiaan, mutta Milena oli siitä joka tapauksessa innoissaan. Huomasin heti sen piirrettyäni ja Milenalle lähetettyäni piirtäväni kaikki laajat kuvat kovin ylhäältä. Ehkä lintuperspektiivi on jokin piirtämistäipumus. Emme joka tapauksessa käyttäneet rakennustikkaita kuvatessa, vaan sovelsimme alkuperäisversioita niin kuin ennenkin. Tärkeintä oli, että sain kommunikoidua paikan päällä, minkälainen kuvasta lopulta tulisi.

Loppupäivän kuvasimme Villeä kävelemässä ympäri Helsinkiä, kunnes tuli pimeä. Kuvat olivat laajoja, katuja ja taloja esitteleviä. Villeä ei välttämättä osasta pysty edes huomaamaan. Välillä kaupungin hälinä oli liikaa, kun isot autot ym. tulivat tielle, välillä sattumanvarainen ihmisvilinä taas näytti hyvältä, melkein suunnitellulta. Milenan asunnosta avautui myös oiva näköala Mannerheimintielle, joten käytimme sitä pariin laajaan kuvaan.

5.6 Torstai 16.2.2017

Milena oli muutamaa päivää ennen kertonut puhelimesta tarvitsevansa ekstran sekä auton ja kumppaakaan ei löytynyt. En ollut tajunnut sanoa, että omistan auton ja niin ratkesi pari ongelmaa. Sain myös ekstraksi alumni Aleksin Tikkalan Helsingistä. Lähdin taas aamulla Helsinkiin Villen kanssa, tällä kertaa ajaen. Ilmaisen parkkipaikan metsästäminen on yleensä karkottanut haluni autoilla Helsingissä, mutta sellainen löytyi ei liian kaukaa. Kuvasimme Milenan asunnolla lisää ottoja introon, jossa näkyy kasvien varjoja seinillä. (Myöskin kokeilullisempia stroboefektejä joita voisi ehkä käyttää elokuvan lopussa.)

Tämän jälkeen haimme Aleksin, minkä jälkeen suuntasimme Espooseen. Kun ajoimme Plantagenin pihaan, kirosin voimakasta vastavaloa ja mietin jo, miten yrittää petkuttaa katsojaa vaihtamalla auton paikkaa ja kuvakulmia. Pienen kokeilun jälkeen tuskailu vaihtui oivaltavaan ilahdukseen. Valokuvatessa olen yrittänyt välttää vastavalossa kuvaamista ja kaikillehan sitä opetetaan välttämään, mutta tässä tapauksessa se näytti hyvältä. Aurinko loi pehmeän hohdon hieman likaisen auton ikkunan läpi ja antoi ääriiviivat etualalla oleville nahkahanskoille ja ratille. Tällaisia juttuja en osannut edes kuvitella tehdessäni kuvakäsikirjoitusta.

Aleksin ei tarvinnut toimia ekstrana kuin muutama minuutti ja mietin mahtaako hänen tulla tylsä sen jälkeen. Hän kuitenkin muisti aikoneensa ostaa multaa Plantagenista ja löysi jopa kengät viereisestä kierrätyskeskuksesta. Siis onnistunut reissu kaikin puolin.

Töölöön palattuamme Villen täytyi poistua ja menimme kaksin Milenan asunnolle kuvaamaan uusinnan lavuaarikohtauksesta, lähikuva jossa ei näy Villeä.

5.7 Perjantai 17.2.2017

Olimme jälleen autolla liikenteessä, tällä kertaa ajoimme Villen kanssa Lahdesta Milenan kaverin asunnolle. Meillä oli nyt Villen lisäksi kaksi näyttelijää (Julle ja Henkka), joiden kanssa yhteistyö sujui mainiosti, osaksi sen takia, koska he olivat ennestään Milenan ja Villen tuttuja.

Koska meillä oli vain zoomi mikkini, emme halunneet käyttää sitä repliikkeihin, jotka Ville ja Henkka käyvät talon oven ulkopuolella (vaikka ne olivat vain ”hei” ja ”moi” ja ensimmäisen näistä voi jopa erotella tuulesta testiversiossa). Niinpä menimme kuvauksien jälkeen säveltäjämme Samin studioon Ympyrätalon liepeille. Siellä dubbasimme samat repliikit parempaan mikrofoniin ilman tuulta ja muita häiriöääniä. Henkka ei päässyt osallistumaan niin myöhään illasta, joten toimin hänen äänenään.

Puhuin kappaleessa kolme elokuvan juonesta ja siitä, ettemme halunneet tehdä hahmosta liian pelottavaa. Jätin kuitenkin alitajuisesti jotain kauhuelementtiä elokuvaan, koska tein suihkukohtauksesta sen näköisen kuin se on. (En edes ole kauhuelokuvien ystävä, mutta jokin epävarmuudessa ja tuntemattomassa ilmeisesti ruokkii tietynlaista kuvastoa.)

Samin studiolla

5.8 Lauantai 18.2.2017

Kuvasin Villen kanssa kahdestaan Lahdessa pari uusintaottoa Henrikin pukeutumisesta, koska siitä ei ollut ollenkaan kokokuvia kiitos ahtaan asunnon. Tämä oli hyvä hoitaa pois alta ennen kuin Ville lähtisi vaihto-opiskeluun. Milena halusi taustaksi tyhjän seinän, joten raivasimme niistä leveimmän tauluista ynnä muista, eikä sekään meinannut kooltaan riittää.

Seuraavana päivänä otin kaupungilla yksin vielä lähikuvan liikennevalon vaihtumisesta, koska se oli jostain syystä unohtunut kaikilta meiltä Helsingissä. Ehkä siksi, ettei sen käytöstä oltu niinkään varmoja. Halusin pelata varman päälle ja menin ottamaan pari kuvaa ja ääntä liikennevalotolpasta.

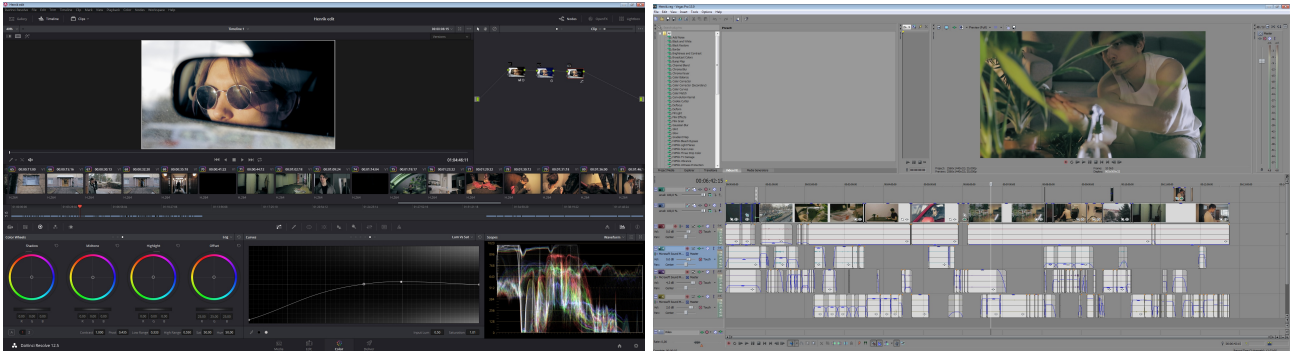
6 **JÄLKITUOTANTO OMALTA OSALTANI**

Maaliskuun alussa keskustelimme Milenan kanssa puhelimesta aikatauluista. Sovimme uudesta järjestelystä leikkauksen ja värimäärittelyn suhteen; Milena hoitaisi ensimmäisen ja minä jälkimmäisen. Otimme siis jollain tavalla ammatilliset roolit projektissa. Aiemmin olin miettinyt, josko leikkaisimme yhdessä, mutta käytännössä se olisi ollut vaikeaa. Vielä kuukautta myöhemmin mietin asiaa, kun yhteenvetoseminaarissa se tuli puheeksi. Mietin vähän itsekseni sekä Milenan kanssa, tein pari omaa leikkauskokeilua ja konsultoin erästä multimediatuotannon opiskelijaa. Lopulta tulin tulokseen, että pysyn värimäärityksessä. Vastasin myös äänipuolesta, missä, yllätyksenä itselleni, riitti tekemistä enemmän kuin värimäärityksessä.

Milena leikkasi yhden tai kaksi kohtausta päivässä ja lähetti ne sitten minulle värimääritykseen. Minun täytyi opetella uusi ohjelma projektia varten, käytössäni ollut Sony Vegas ei ollut yhteensopiva Mac-koneiden kanssa, mikä taas olisi tehnyt mahdottomaksi meidän välisen

tiedostojen siirron. Kun Milena ehti pääsykoetehtäviltään, soitin ja kysyin olisiko hänellä lisää kohtauksia lähettää minulle. Hän tarjosi myös vaihtoehtoa, jossa määritteli itse värit, kun ei ollut enää kiireinen. Suoraan sanoen olisin tuntenut itseni hyödyttömäksi, jos olisin hyväksynyt sen.

Opettelin värimäärittelyä varten Black Magicin DaVinci Resolve ohjelmistoa, joka on lähinnä ammattiipiireissä käytetty ohjelmisto, mutta puheet laadusta ja ilmaisversio ohjelmistosta houkutteli minut sen pariin. Katsoin YouTubesta pari aloittelijoille ja kehittyneemmille suunnattua vartin pituista opetusvideota, eikä se pienen seikkailun jälkeen ollut enää kovin hankala käyttää.

Äänipuoli oli työteliäämpi. Nauhuri oli ollut päällä joskus melkein tunnin, äänitiedostoja oli yli sata. Usein unohdimme sanoa, mikä kohtaus ja otto ovat kyseessä. Täytyi manuaalisesti etsiä tarvittavat äänenpätkät, vaikka vain 10 prosenttia kaikesta materiaalista käytettiin. Hieman turhauttavaa oli, kun huomasin, ettei jollekin videonpätkälle löydy ollenkaan vastaavaa ääniraitaa. Kokeilin aluksi jälkiäänitystä kotona, mutta en saanut äänistä saman kuuloisia. Nappasin käyttämättömiä ja jo käytettyjä pätkiä projektista hiirenhiljaisiin kohtiin. Ratkaisu toimi paremmin kuin luulin, mutta tarkka korva kyllä huomaa äänien epäsynkan. Huomasin haluamattomuuteni käyttää Resolvea muuhun kuin värien käsittelyyn (missä se toki oli erinomainen), joten tein tutulla ja turvallisella Vegas Pro -ohjelmistolla äänet ja pienet perusmuokkaukset. Videopätkien tahtiin en koskenut, koska se on leikkaajan rooli. Ensimmäisestä elokuvaversiosta puuttuu esimerkiksi hidastukset, jotka tulevat tulevaan versioon. Elokuvalta puuttuu tällä hetkellä kokonaan graafinen ilme, joten mitään alku- tai lopputekstejä tässä versiossa ei ole. Otin kuitenkin vapauden laittaa pienen otsikon aivan ykköskohtauksen jälkeen.

Säveltäjämme Sami pystyy keikkaluontoisen työnsä takia aloittamaan sävellyksen vasta toukokuussa, joten sitä ei tule opinnäytetyön ohessa olevaan elokuvaan. Opinnäytetyö elokuvaksi valmistui siis niin sanottu koekatselu versio, ei sanan varsinaisessa merkityksessä, vaan toimiva kokonaisuus sellaisenaan. Meistä kukaan ei haluaisi keskeneräisen näköistä elokuvaa näyttille. Kuvaamme kesällä lisää ja teemme lopulta elokuvasta varsinaisen version, jossa on myös taustamusiikki. Kuvauksissa olemme saaneet ideoita, mitä toisessa osassa voisi tapahtua, ja olen jo vähän innoissani.

Värimäärittelyssä käytin pääasiassa vain kahta väriä, sinistä ja vihreää. Aikojen saatossa on kehitetty väriteoria jos toinenkin, mutta en pyrkinyt hyödyntämään mitään sellaista. Aluksi vain kokeilin kaikenlaista ja päädyin tulokseen, että sininen näytti kaupunkikuvissa hyvältä. Lisäsin vielä aurinkoiseen kuvaan vähän haaleaa pölyisyyttä vastapainoksi. Henrik ei suinkaan pukeudu mihinkään, mikä suoranaisesti erottaisi hänet sinisestä, kuten oranssiin. Mielestäni kenestä tahansa voi tehdä hieman eksyneen näköisen kylmemmässä valossa, sama päti Henrikiin. Jos olisin tehnyt kuvasta räväkämmin sävytetyn, värit eivät sopisi tarinaan ehkä ollenkaan. Väreillä luodaan tunnelmaa, ja olisin voinut helposti tehdä sen väärin. Tarina ja hahmo ovat toki outoja, mutta tietyllä tavalla myös neutraaleja, joten pidin väripaletinkin sellaisena. Oudompi väreistä on vihreä, joka on läsnä Henrikin asunnossa. Kokeilin senkin kohdalla aluksi samaa sinertävää palettia, mutta sitten ajattelin, että on parempi tehdä paikasta henkilökohtaisempi.

7 PÄÄTELMIÄ JA YHTEENVETO

Valokuvaajana olen tottunut paljon yksinäisempään työhön. Usein saan itse päättää, mitä kameran edessä on ja miten, sekä kuinka itse toimin sen takana. Elokuvaan olen ikään kuin osa organismita. Kaikilla on oma roolinsa ja vastuualueensa. Kenellekään ei kaadeta kaikkea vastuuta niskaan. Sitä paitsi meidän ryhmämme oli sangen joustava organisi. Tässä projektissa roolinani oli kuvaaja, joten minun ei tarvinnut lähteä aivan tuntemattomille vesille, sain myös taiteellisia vapauksia. Päätin itse, miten pukea alkuperäisen käsikirjoituksen sanat kuviksi. Ryhmässä opin dynamiikkaa muiden kanssa. Ihanteellista kommunikatio oli, kun kaikki tiesivät mitä he itse ja muut ovat tekemässä. Kuvausryhmällämme oli kaikilla omanlaisensa aikataulu, jonka puitteissa saimme kuitenkin tehtyä elokuvan.

Projektissa vastasin kuvauksesta, äänityksestä ja värimäärittelystä. Tästä syystä tein myös joitakin itseäni ärsyttäviä virheitä, kuten äänitystyön laiminlyönti. Oli vaikeaa tehdä kahta asiaa samaan aikaan, onneksi ryhmä tarjosi auttavan kätensä.

Valokuvaajalla on hyvät lähtökohdat ruveta kuvaamaan liikkuvaa kuvaa. Yksinkertaistan, ajatellaan että elokuvaaja kertoo saman tarinan kymmenellä kuvalla, minkä valokuvaaja voi kertoa yhdellä. Vaikka tämä tiivistämisteoria ei tietenkään aina päde, sanoisin, että se on vahvuus, joka auttaa hahmottamaan kokonaisuuksia. Kokonaisuuksien hahmottamisesta on hyötyä, kun ajatellaan vaikka kuvauksia, joissa pitää muistaa pitkäjänteisiä asioita, esimerkiksi menneet ja tulevat kohtaukset. Valokuvauskoulutus ei ole paras mahdollinen lähtökohta elokuvan tekemiselle, eikä koulutuksemme tähtääkään siihen, mutta valmiudet ovat aika hyvät. Kannustan valokuvaajia kokeilemaan videota, vaikei se edes kiinnostaisi. Itse pidän kaikenlaisista medioista ja tavoista kertoa tarinoita.

LINKKI ELOKUVAAN

<https://www.youtube.com/watch?v=F-fPHLf-O8A>

LÄHTEET

Salonen Sanni: Rakkaudella, Esko Kuvaus lyhytelokuvaan (2013)

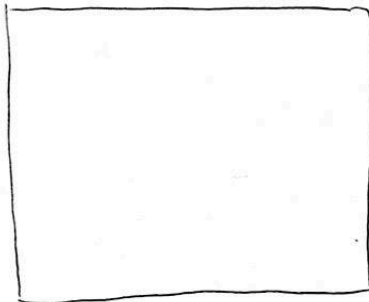
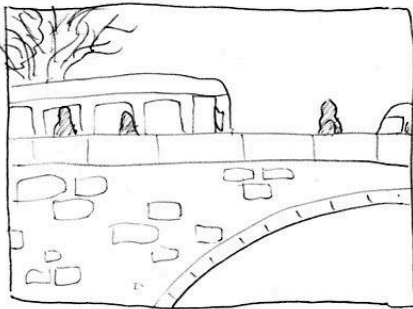
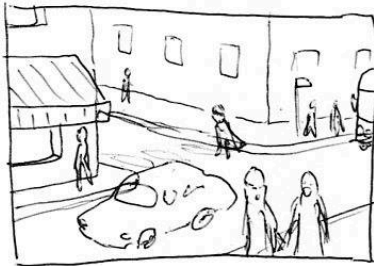
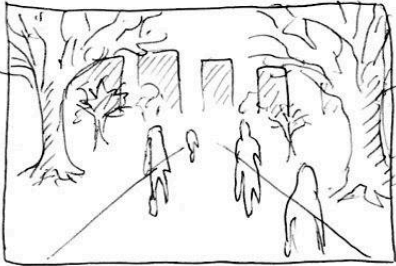
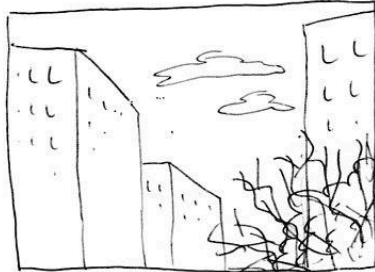
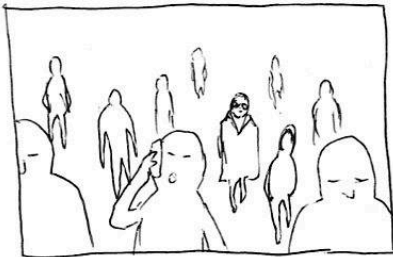
Lahden ammattikorkeakoulu

<http://www.theseus.fi/handle/10024/54752>

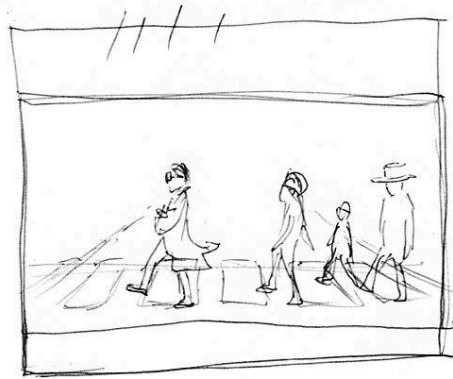
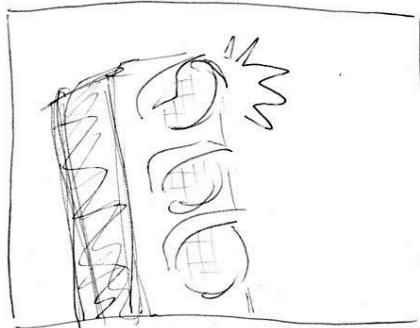
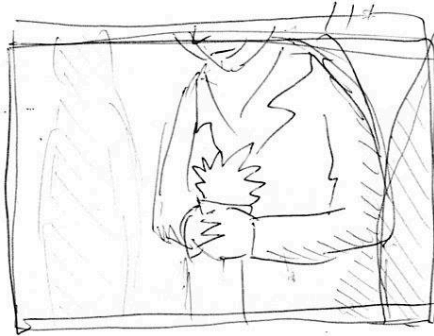
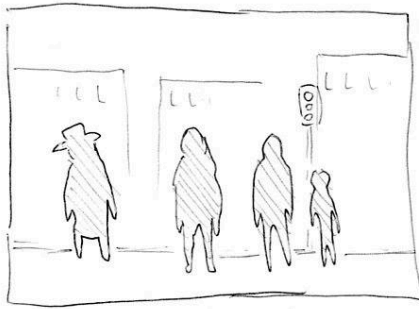
Sivu 19

Tässä otteita kuvakäsikirjoituksesta, jonka tein Helsingissä kuvattaviin kohtauksiin.

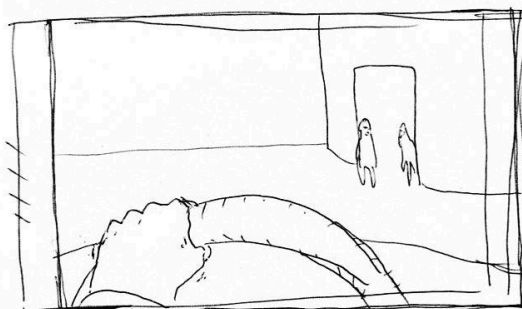
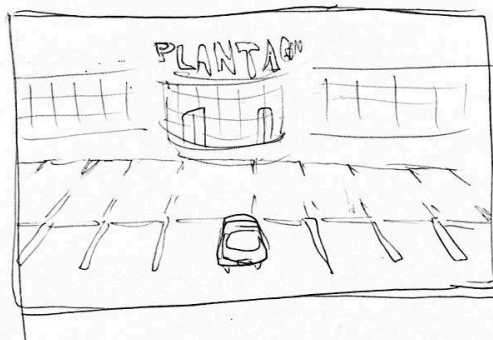
2 EXT. KAUPUNGIN KESKUSTA, PÄIVÄ

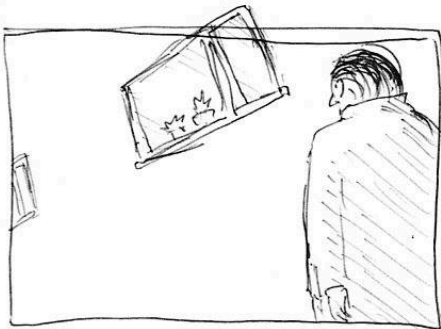
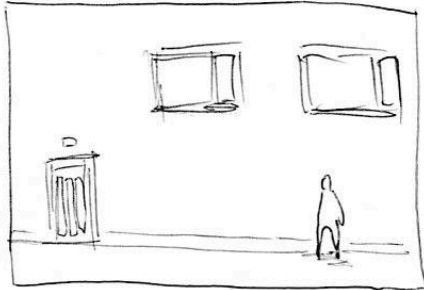
2 EXT. KAUPUNGIN KESIKUSTA, PÄIVÄ

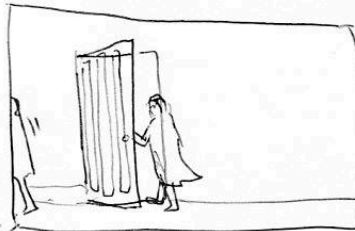
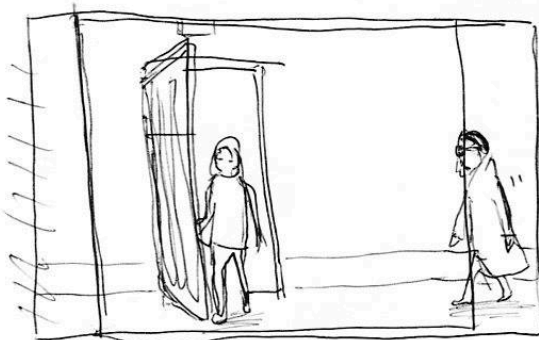
4 EXT. PLANTAGENIN PARIKKI PAIKKA, PÄIVÄ

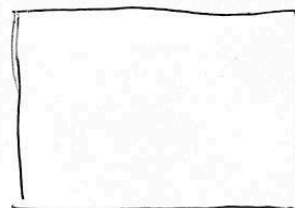
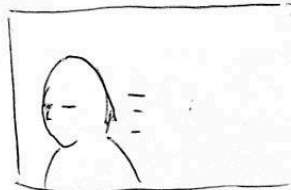
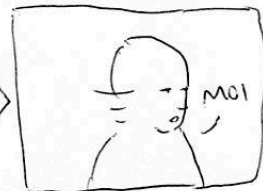
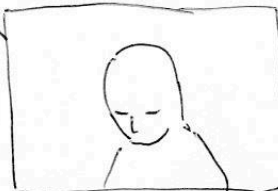
7 EXT. NAISEN ASUNTO, PÄIVÄ

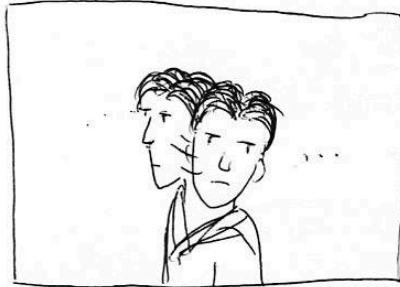
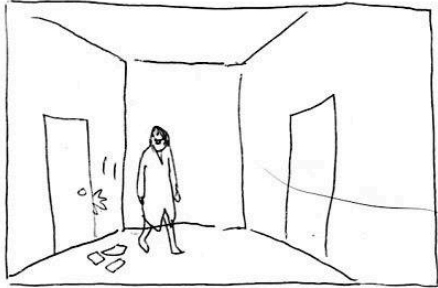
TAI

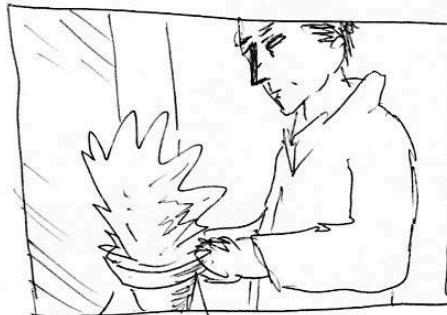
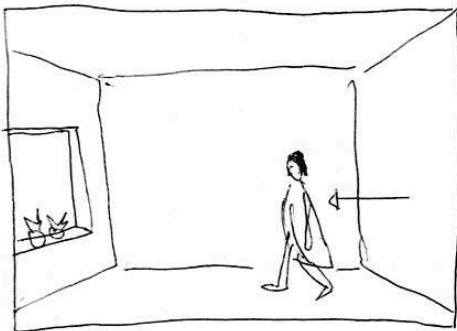
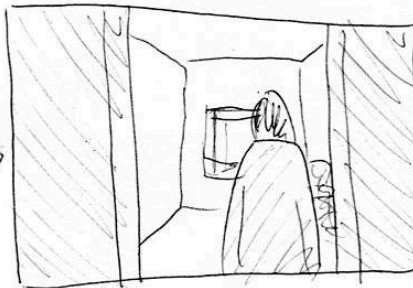
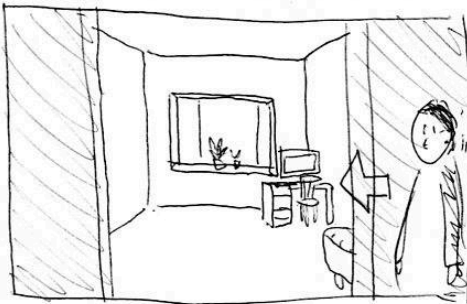
TAI

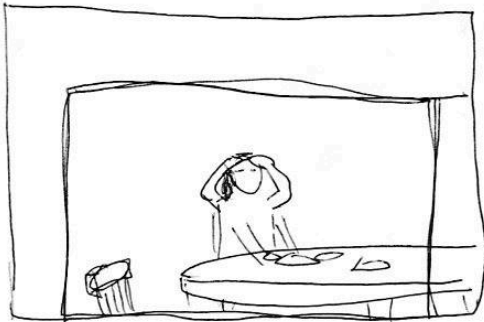
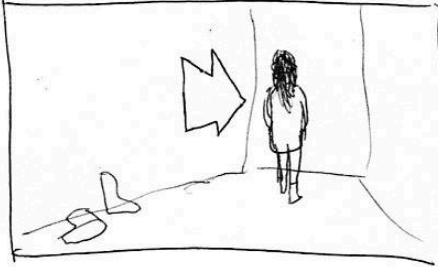
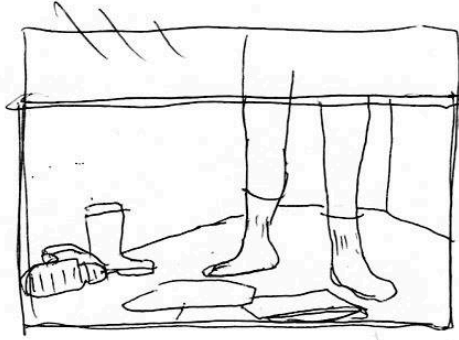
7 INT. NAISEN ASUNTO, PÄIVÄ

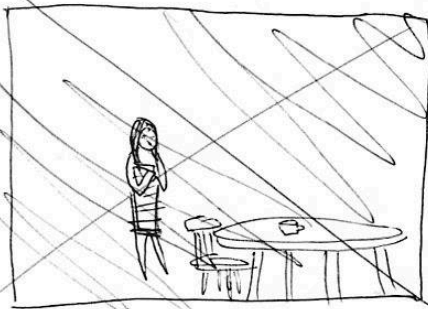
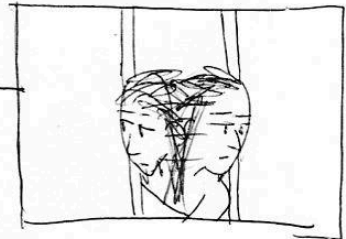
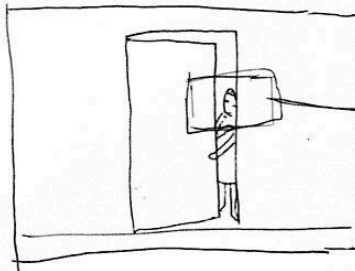
↑ SAMMA OTTO?

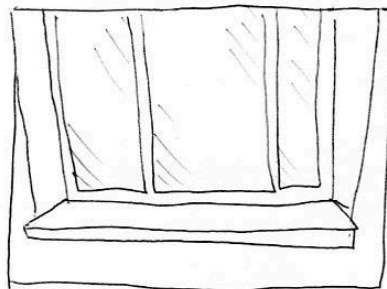
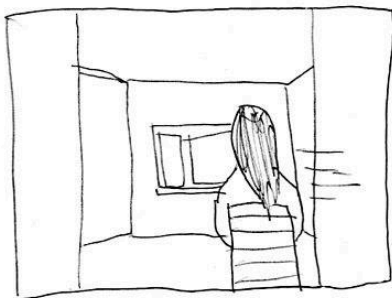
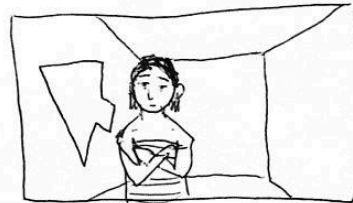
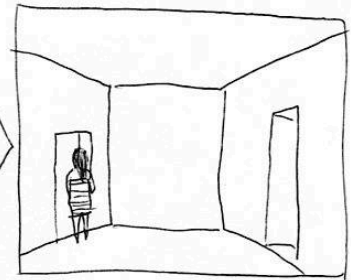
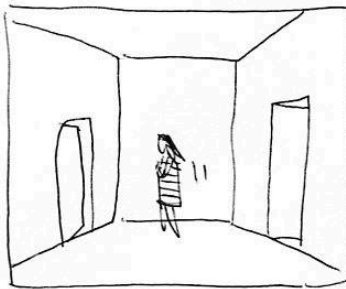
1/3

2/3

EI TURHAA WARMILWA

3/3

HENRIK

1 INT. HENRIKIN ASUNTO, YÖ

Asunnossa ei näy ihmisiä.

Staattisissa kuvissa esiintyy viherkasvien varjoja joita luovat ikkunasta kajastavat katuvalot sekä ohi ajavat autot, sekä huolellisesti paikalleen aseteltuja esineitä: pyöreät aurinkolasit, nahkahansikkaat, puutarhavyökaluja, kasviravinteita ja suihkepulloja.

2 EXT. KAUPUNGIN KESKUSTA, PÄIVÄ

Kaupungilla on vilkas liikenne. Henrik kävelee ihmisvilinässä kadulla trenssitakkiin ja pyöreisiin aurinkolaseihin pukeutuneena.

/

Henrik seisoo suojatien päässä odottamassa liikennevalojen vaihtumista muiden ihmisten joukossa. Muut ihmiset eivät kiinnitä erityistä huomiota Henrikiin. Nahkahansikkain peitetyissä käsissään hän kantaa viherkasvia pelkässä suojaruukussaan. Valo vaihtuu vihreäksi, Henrik lähtee ylittämään suojatietä muiden joukossa.

/

Henrik kulkee vähemmän vilkkaalla, pienemmällä kadulla. Iskee äkillinen hyytävä tuulenpuuska, Henrik suojaa kasvia viimalta käsivarrellaan.

3 INT. HENRIKIN ASUNTO, PÄIVÄ

Henrik laskee vettä pulloon keittiön hanasta. Kuuluu postiluukun kolahdus, Henrik vilkaisee äänen suuntaan ja jatkaa pullon täyttämistä. Henrik aiemmin kantama viherkasvi lepää keittiön tiskillä. Henrik asettaa tasolle huolellisesti lautasen ja haarukan sekä nokallisen kannun. Sitten hän laittaa lautaselle raakaa jauhelihaa suoraan paketista ja sekoittaa nokkakannun kasviravinteita. Henrik silittää hellästi kasvin lehteä.

Henrik istuu ruokapöydän ääressä syömässä raakaa jauhelihaa lautaseltaan ja katselee viherkasvia. Nokkakannu on nyt viherkasvin vieressä. Henrik vilkaisee rannekelloaan ja pyyhkii suupielensä lautasiinalla.

Henrik asettaa aurinkolasit päähänsä ja vetää nahkahansikkaat käsiinsä.

Hän poistuu asunnosta astuen postiluukusta aiemmin kolahtaneen postin noutoilmoituksen yli.

4 EXT. PLANTAGENIN PARKKIPAikka, PÄIVÄ

Henrik istuu (sähkö/hybridi)autossaan parkkipaikan perukoilla ja tuijottaa rakennusta aurinkolasiensa takaa. Ulos astelee ihmisiä ostoksiaan kantaen. Henrik puristaa nahkahansikkaisella kädellään rattia tiukemmin.

5 INT. HENRIKIN ASUNTO, ILTA

Henrik seisoo kylpyhuoneessa yllään bokserit ja valkoinen wifebeater. Hän asettaa Fairy-pullon peilikaappiin ja sulkee oven hammasharja suussaan, alkaa sitten harjata hampaitaan tuijottaen peiliin ilmeettömänä. Sitten Henrik hörppäisee hanasta tilkan vettä, purskuttelee ja sylkää vaahtoavan tiskiaineen lavuaariin.

/

Olohuoneessa Henrik valitsee erilaisia ravinne- ja suihkepulloja täynnä olevasta hyllystä muita suuremman suihkepullon, ja pysähtyy katsomaan pullorivejä. Yhden pullon suutin on hieman vinossa muihin nähden. Hän suoristaa pullon ja kyykistyy lattialla ja tuolien päällä sijaitsevien lukuisten viherkasvien luo. Henrik silittelee kasvien lehtiä, tutkii niitä huolellisesti käännellen ruukkuja, nappaa sieltä täältä kuihtuneen lehden pois. Sitten hän suihkuttelee ensin osaa kasveista, sitten omat käsivartensa ja lopuksi kasvonsa. Henrik sammuttaa kasvilampun.

/

Henrik makaa selällään sängyssä silmät suljettuina.

6 INT. HENRIKIN ASUNTO, AAMU

Henrik puuhailee keittiössä tavanomaista vireämpänä. Hän sekoittaa suihkepulloon ravinneliuosta ja lajittelee samalla itselleen vitamiineja useasta eri purkista. Hän nielaisee suuren määrän vitamiineja ilman vettä ja poistuu suihkepullon kanssa kasvien luo.

/

Henrik on täysissä pukeissa trenssitakki yllään. Hän nappaa kaapista tottuneesti pari työkalua taskuun.

Henrik asettaa aurinkolasit päähänsä ja vetää nahkahansikkaat käsiinsä.

7 EXT/INT. NAISEN ASUNTO, PÄIVÄ

Henrik seisoo kerrostalon ulkopuolella ja tuijottaa ikkunaa, jonka takaa näkyy yksi isokokoinen viherkasvi ja toinen hieman pienempi. Rakennuksen ovesta on juuri astumassa ulos kadulle naapuri, ja Henrik rientää ovelle kaivaen samalla äänekkäästi avainnippua taskustaan.

Henrik (leveästi hymyillen):
"Moikka!"

Naapuri (monotonisesti):
"Moi"

Henrik marssii naapurin ohi ovesta rappukäytävään vakavailmeisenä, naapuri poistuu.

Henrik käy sisään asuntoon ja astuu ulko-ovella kirjekuorien ja muun postin yli. Henrik kulkee asunnossa tymeä ilme kasvoillaan etsien oikeaa huonetta. Henrik näkee ikkunalaudan, jolla lepää hänen aiemmin näkemänsä kaksi kasvia, sekä pieni kaktus. Henrik ottaa kiinni isommasta kasvista nostaakseen sen pois ruukusta, ja samalla ovelta kuuluu kun avaimet kääntyvät lukossa. Henrikin pää kääntyy kohti ääntä.

Nainen potkaisee eteisessä kengät pois jalastaan ja kävelee postien kanssa huoneeseen, jossa Henrik on piiloutuneena. Nainen selaa läpi kirjekuoria, avaa yhden ja huitaisee loput pöydälle. Kirjettä lukien nainen siirtyy keittiöön ja alkaa keittää kahvia. Kuuluu kun ovi käy. Nainen menee katsomaan, muttei näe ketään. Nainen kävelee takaisin olohuoneeseen.

Ikkunalaudalla on kaksi tyhjää ruukkua ja pieni kaktus.